

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ἔχον κίεκοσπὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶν.

Καινούργιος χρόνος ἑνδεκα χίλια κί' ἐνιακόσα,
ὅλο γὰρ τὴν Ἀνθρώποι θὰ περνοῦν ἡ γλῶσσα.

Μὰ τοῦ μηνὸς ἑφτά,
πανηγύρια ζήλευτά.

Ἑκατὸν ἑβδομήντα καὶ χίλια,
παπαρούνας, μουσικίς, χαμομήλια.

Χορεύοντι χοροὶ ντόπριοι καὶ λιγεροί.

— Ἐπῆγε' στ' Ἀνθεστήρια;
— Πῆγα, κρασοπατέρα.
— Καὶ δὲν μοῦ λές, βρέ Φασουλῆ, σὺν τεῖδες ἐκεῖ πέρα;
— Εἶδα χοροὺς Ἑλληνικοὺς, γὰρ ἔχω ζεπετάλωτε,
ποῦ δὲν τοὺς εἶδα κί' ἄλλοτε.
— Εἶδες τὸν Μωραϊτικὸ;
— Εἶδα τὸν Μεγαρίτικον.
— Εἶδες τὸν Ρουμελιώτικον;
— Εἶδα καὶ τὸν Νησιώτικον.
— Ἀμ' εἶδες, βρέ, καὶ τὸν συρτό;
— Τὸν εἶδα, Περικλέτο.
— Χοροὺς Ἑλληνικοὺς καθένεας χορεύετω.

Τί νέος κόσμος φωτεινός,
ποῦ χάσκουν ἀγελαῖοι...
ἀμμέ κί' ὁ Καλαματιανὸς
ἐκεῖνος τί σοῦ λέει.

Χορὸς ἐδῶ, χορὸς ἐκεῖ,
σκιρτοῦν Στρατοὶ καὶ Στόλοι,
δράσις παντοῦ χορευτική,
χορεὺ' ἡ πλάσις ὅλη.

Ὁ κόσμος ἀφυπνίζεται,
ὁ κόσμος γαλβνίζεται,
ὁ κόσμος συγκινεῖται
κί' ἀπὸ παλμοὺς δονεῖται.

Πνεῦμα χορῶν Ἑλληνικῶν στήν πλάσιν ἐπιπνέει,
κί' οἱ Φράγκοι καταπλήσσονται καὶ μένουν κεχηναῖοι.
Πάει τὸ βάλς καὶ τὸ μποστόν, μὰ πάει κί' ἡ μάζουρκα,
κί' ἡ Δύσις ἔχει σήμερα πολὺ μεγάλη φούρκα.

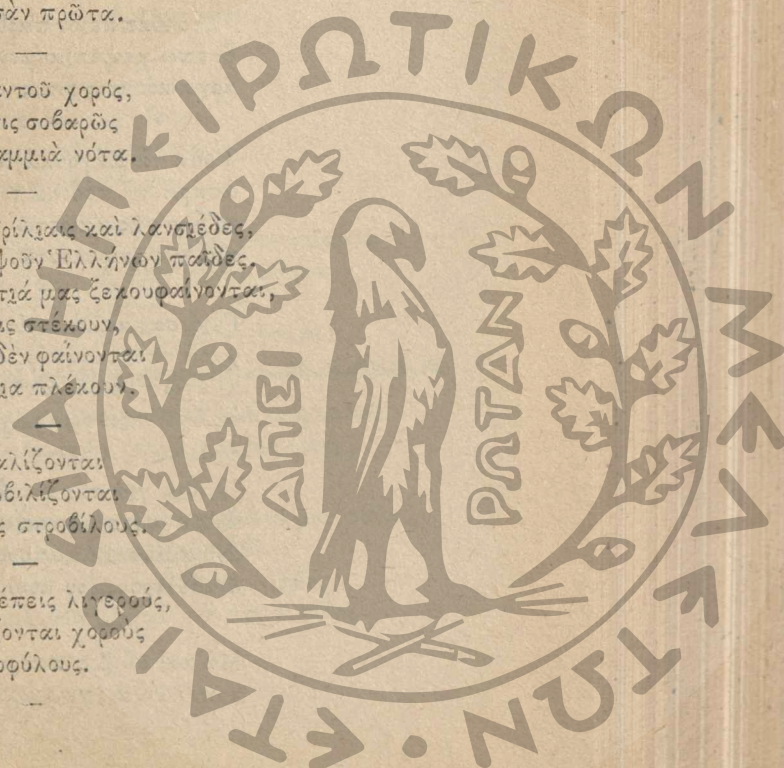
Ἄντιο, Φράγκικοι χοροί...
ἄλλαξαν πλέον οἱ καιροί,
δὲν εἴμαστε σὺν πρώτα.

Ἐγχώριος παντοῦ χορὸς,
κί' ὥσως ἡ Δύσις σοβαρῶς
μᾶς στείλῃ καμμιὰ νότα.

Πᾶνε, καυμένε Περικλῆ, καδρίλεις καὶ λανσιέδες,
τώρα χοροὺς Ἑλληνικοὺς διψοῦν Ἑλλήνων παῖδες.
Τώρα μὲ τὰ λαλούμενα ταῦτά μας ξεκουφαίνονται,
τώρα λεθένταις στεκουν,
νεράιδες ποῦ δὲν φαίνονται
χρυσὰ στεφάνια πλέκουν.

Σήμερα δὲν ζαλίζονται
καὶ μήτε στροβιλίζονται
μὲ Φραγκικοὺς στροβίλους.

Τώρα τοὺς βλέπεις λιγερούς,
καὶ δὲν δανεῖζονται χοροὺς
ἀπὸ τοὺς ἀλλοφύλους.

Τώρα χορεύουν τὸν συρτὸ καὶ τὸν Καρσιλαμᾶ,
καὶ τοῦτο, Περικλέτο μου, μεγάλως τοὺς τιμᾶ.
Τώρα χορεύουνε χορὸ λεβέντικο καὶ ἀντάμικο,
ξέρουν τὸν Σκαρπαθιώτικο, μὰ ξέρουν καὶ τὸν Τζάμικο.

Ἄνθεστήρια δικά μας... τί πανηγύρις μεγάλη
μὲ κουλέρ λοκάλ' δικό μας, ὅπως λέγουνε καὶ οἱ Γάλλοι.

Ἄνθεστήρια μεγάλα,
Περικλέτο μου κεφάλια,
τοῦτ' ἀφέ' δικά μας, ντόπια...
βάλετε φωτὶ ἀστὰ τόπια.

Ἄνθεστήρια τρελλὰ,
Περικλῆ κρεμανταλᾶ,
ποῦ διδάσκονται πολλὰ
σωφρονούντες νουνεχεῖς
τῆς τρεχούσης ἐποχῆς.

Ἄνθεστήρια μ' ἐλπίδες,
Περικλῆ φαρμακομύτη,
ὅτι δὲν θὰ πᾶν στήν Κρήτη
τῆς Τουρκίας οἱ Καδῆδες.

Ἄνθεστηρίων τελετή,
ὄρσε στὰ γένηα τοῦ Κατῆ,
ὄρσε, ξυλένε βλάμη,
καὶ στοῦ Σεχουλισλάμη.

Σήκω καὶ κτύπα δυνατὰ τὸ ντόπιο τὸ νταούλι,
ν' ἀφυπνισθοῦν ἐλεύθεροι, ν' ἀφυπνισθοῦν καὶ δοῦλοι.
Μέσα σ' τῆς ἀνορθώσεως τὰ σπέρματα τὰ γόνιμα
κυττάζω ν' ἀνορθώνεται καὶ τοῦ χοροῦ τὸ φρόνημα.
Μέσα σ' τῆς ἀνορθώσεως τοὺς χρόνους τοὺς γονίμους
ἀνορθωμένους γιὰ χορὸ κυττῶ καὶ τοὺς φρονίμους.

Χορεύετε, χορεύετε,
καὶ ἄς πᾶν νὰ κουρεύεται
καθένας βερεμιάρης.

Κι' ἄς βασιλεύῃ πανταχοῦ
τοῦ Βασιλείου τοῦ πτωχοῦ
ἡ λεβεντιά καὶ ἡ χάρις.

Στὸ Ζάππειον παρθέναις
βλέπω χειροπιασμέναις
ἀρχαῖα ντυμέναις.

Ρόδα τὰ μάγουλά των,
ἄσπρα τὰ πέδιλά των,
κι' ὅλο τῆς χαιρετῶ
καὶ τῆς χειροκροτῶ.

Γεῖά σας, καλὰ κορίτσια...
χαρὰ στὸ πανηγύρι σας...
κι' ἐγὼ γιὰ τὸ χατῆρι σας
θὰ βῶ στὰ τρυφερίτσια.

Ἄνθια γιὰ σᾶς φωνάζω,
ἄνθια γιὰ σᾶς τινάζω,
ἄνθια, μουσικαῖς, μπουμπουκιά,
διαδύντρον μου κουλούκια.

Μὰ καὶ σύ, βρε πατριώτη,
κοπελούδαις χειροκροτεῖ.

ὁποῦ σέρνουν τὸν χορὸ
σὰν τὸ κρύο τὸ νερό.

Πᾶν τὰ ξένα, βρε κανάγια,
πᾶνε τὰ φούτ-μπῶλ, τὰ τσάγια,
πᾶνε καὶ τὰ πρε μιντιᾶ.

Τώρα χάρι. Ἄνθεστηρίων
μὲ ρυθμούς χορῶν πατρίων
καὶ μὲ τόση λεβεντιά.

Χόρεψε χορούς μεγάλους,
Περικλέτο, καὶ τοὺς μπάλους
ξέχνα τοὺς ἀλλοδαπούς.

Πᾶνε πίθηκοι καὶ νάνοι,
καὶ κανεῖς σὰν πρὶν δὲν πιάνε
τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεπούς.

Ἄνθεστήρια χρυσᾶ,
ὁποῦ δείχνουνε, χρυσό μου,
νέα κάλλη περισσὰ
τῆς φυλῆς τῆς καλλισώμου.

Ἀλλάξε τὸ ροζίκιό μας,
σέρνομε χορὸ δικό μας
τοῦτ' ἀφέ κι' ἀψουλυμάν.

Ἡθῆ ντόπια κι' ὄχι ξένα...
σύρτε στὸ χορὸ κι' ἐμένα...
ὦχ! ἄμάν, κι' ἄμάν ἄμάν.

Γελῶντες μᾶς κυττοῦν
προπάτορες πολλοί,
τώρα μᾶς χαιρετοῦν
κλέφταις κι' ἀρματωλοί.

Τὰ χέρια των βλογοῦν
κάθε γερὴ πατοῦσα,
καὶ γύρω μας σφριγοῦν
ἡ λεβεντιά τοῦ Τούσα.

Τώρα κι' ἡ Πατρίς γυρίζει πρὸς τὰ πρῶτα μεγαλεῖα,
τώρα τοὺς συρτοὺς διδάσκουν τὰ χοροδιδασκλεῖα.

Τώρα, σκέλεθρο κυρτὸ
Βασιλείου ζηλευτοῦ,
θὰ κυττᾶς καὶ φιφτυτοῦ
νὰ χορεύουν τὸν συρτὸ.

Θὰ λείψουν τόσα λούσα, σουπεδες, καὶ μεγάλοι
χρυσοκανθάρων μπάλοι.

Δὲν θὰ χῶμε γιὰ μπάλους δαπάνας ἀκριβᾶς,
τώρα τὸ πᾶν ἀπλότης,
τώρα συρτός, λιτότης,
κρᾶσι καὶ πορτοκάλι καὶ σπητικὸς χαλδᾶς.

Π.— Κι' ἐγὼ, καυμένη Φασουλῆ,
ποτὲ χορὸν πολυτελῆ
δὲν θὰ σᾶς κάνω τοῦ λοιποῦ.

Λοῦσα κανεῖς δὲν θὰ τιμᾶ,
καὶ μόνο γιὰ Καρσιλαμᾶ
θὰ σὲ φωνάζω ποῦ καὶ ποῦ.

Ἐμπρὸς λοιπόν, βρε Φασουλῆ, κι' ἄς χορευθῇ κι' ὁ Χάρις
ποῦναι χορὸς ἀλλοιώτικος.

Ἄς χορέψωμε, κορίτσια, τῶν ματιῶν μας χάριματτα...
ὦγονοι καὶ τούμπου τούμπου... φέρτεν τὰ σιμάματτα.

ὦχ! ψυχὴ μου, τεῖναι τοῦτο!
ἄς βαρέσῃ τὸ λαοῦτο,
ἄς βαρέσῃ κι' ἡ λαντέρνα,
κι' ἄς ἀνάψῃ κάθε φτέρνα.

Κάτω στὸ γαλὸ, κάτω στὸ περιγιάλι,
κάτω στὸ γαλὸ, κοντή,
ἔγιν' ἐνα πατιρντί,
σύγκρουσις μεγάλη.

Κάτω στὸ πέλαγος ἐκεῖ
ἐκᾶν γι' ἀσικλήνη
μὰ σύγκρουσις συμβολικὴ
ἡ Δόξα μὲ τὴν Νίκη.

**Τοῦ χοροῦ γνωστὰ τραγοῦδρα
μὲ Μαγιάτικα λουλούδια.**

Φ.— Σ' Ἑλληνικοὺς χορούς πηδῶ
μὲ φτερωμένο πόδι,
καὶ τραγοῦδρα τραγοῦδω
τὰ μάλιστα δημῶδη.

Μὲς σ' τῆς Παιδείας τὸν μπαζὲ χοροπηδοῦν ἡ Μοῦσαις
μαζί μὲ τὸν Ἀλεξανδρῆ σκραντοποδαρούσαις,
καὶ τὴν περίσσια χάρι των κανέννας δὲν τὴν φθάνει...
τῆς Ἀθηνᾶς τὸ φῶςμα, τῆς κόρης τὸ φουστάνι,
πέντε ραφτάδες, Ρίνα μου,
νὰ ζῆς, Ἀλεξανδρίνα μου,

πέντε ραφτάδες τόρραφταν καὶ πέντε μαθητούδια,
κι' ὁ Μιστριώτης, κρῖνε μου,
νὰ ζῆς, Ἀλεξανδρίνη μου,
κι' ὁ Μιστριώτης ἔκοβε γιὰ μυχλιάρους λουλούδια.

Τὸ μαλὸ μας οὔριο
μὲ χορὸ κινουρίο
σήμερ' ἄς γενῇ...
μυῖρο γεμενί,

σάλτα π' ἀνάθεμά σε,
τὰ πόδια μὴ λυθᾶσαι.

Χαϊδεύω τὴν ἀρίδα μου
καὶ ψάλλω τὴν Πατρίδα μου,
ποῦναι τοῦ κόσμου δῖλημμα...
ὦχ! τὸ νεραντζοφίλημα...

Συρτοὺς χορεύουν κι' Ὑπουργοὶ
χωρὶς καμμιὰ φανάκη,
χορεύουνε κι' οἱ γεωργοὶ
μαζί μὲ τὸν Μπενάκη,
κι' ὅλοι τοῦ λέν: Μαγιάλαρε,
πῆρε βοριάς κι' ἀμύλαρε.

Π.— Ἐχετε γεῖα, ψηλὰ βουνά, καὶ σεῖς, ψηλαῖς ραχούλας,
ἔχετε γεῖα καὶ σεῖς Ρωμηῶν ἀθάναταις ρεμούλας.
Κυττάζω τὴν Πατρίδα μου χορευτικὴν Μαινάδα,
ποῦ τέτοια σὰν καὶ σήμερ' ἀπὸ τὴν ξανάδα,
καὶ πέρ' ἀπὸ τὸν Ὀλυμποῦ καὶ ἀπὸ τὸν Ψηλορείτη
νέους χορούς Ἑλληνικοὺς φωνὴ διακηρύττει.

Φωναῖς γεμάταις μέταλλα
Ρωμηῶν ἐξάπτουν οἰστρον
μ' ἄνθη καὶ ροδοπέταλα
παρθενικῶν κανίστρων.

Τὸ λέν οἱ κοῦκα στὰ βουνά καὶ ἡ πέριξ στὰ πλάγια
πῶς τῆς Διπλῆς ὁ Κρητικὸς τῆς ἔχει κάνει μάγια,
ὅμως κι' ὁ πετροκότσουφας σιγά σιγά τὸ λένι
πῶς στῇ Βουλὴ τὴν τακτικὴν δὲν θάλλουν ἀγελαῖοι.

**Ὁ Κρήτης χορεύει τὸν Κρητικὸ
μὲ τὸν πιστό του γραμματικὸ.**

Β.— Ἐλα, Μαρκαντωνάκη μου, κι' ἐμεῖς οἱ δρό μας πάλι
νὰ σύρωμε τὸν Κρητικὸν τὸν δόλιο Πεντοζάλη.
Χίλια καλῶς σᾶς βόρκαμε, χίλια καὶ δὲς χιλιάδες,
κι' οἱ κάμποι μὲ τὰ λούλου καὶ μὲ τῇ πρασιναδῆς

τῶν τσελιγκάδων τῶν παλῶν δὲν χαιρετοῦν κοπάδια,
ποῦχαν τὰ τόσα πρόβατα καὶ τὰ παχειὰ κουράδια.

M.— Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι;
ἔχουν κούτελο καὶ μούρη.

B.— Καὶ τώρα κακορροϊζικοὶ καὶ ζαρωμένοι λένε
ἴνταναι τοῦτο τὸ κακό, καὶ κάθονται καὶ κλαῖνε,
καὶ μ' ἀποχῆς πρωτόκολλα σὲ στάναις ἀδειαις κλείστηκαν
καὶ μετὸν Πεντοζάλη μας λὲς καὶ πεντοζαλίστηκαν.
Σ' ἕνα παπούτσι χῶθηκαν τὰ δρό τους τὰ ποδάρια,
καὶ ἦλθαν σ' ἐμᾶς τὰ πρόβατα, τὰ γίδια, τὰ κριάρια.

M.— Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
ὅλοι τὸ κοψὸν κουμποῦρι.

B.— Κύττα κοπάδι, Κλέαρχε, ποῦ στέκει μπρὸς μου σοῦζα,
μᾶχει καὶ δίψα τῆς Ἀρχῆς, ὅπου τὴν λέν μουφλουζα,
καὶ σὲ καμπόσους φίλους μας μυρίζει παλαμήδα,
ἐγ' ὅμως γιὰ παρηγοριὰ τοὺς δίνω κεραμίδα.

M.— Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
πῶς μᾶς ἦλθαν κελεποῦρι.

Κ2' ὁ Κόντες μετὸν Ράλλη μὲς στὸ χορὸ προβάλλει.

P.— Φεύγει μετὸ πίκραις καὶ χολαῖς φαρμακωμένος χρόνος,
καὶ ἀναστενάζω βγαίν' ἀχνὸς καὶ μέσα βράζει πόνος.

Ἀκόμη σὲ λιμπίζομαι
μετὸ πόνου καὶ μετὸ γλύκα,
σὲ βλέπω καὶ ἀπελπίζομαι,
ποῦ πῆρες τὸν Κρητικὰ.

Κύτταξε τὴν ρεπούμπλικα καὶ τὰ χρυσὰ μαλλιά μου,
δὲν μοῦ μιλάς, μὴλίτσα μου, δὲν μοῦ μιλάς, μὴλιά μου.
Κι' ὁ Μῆτσος τί τραβάει
γιὰ σένα... βᾶι βᾶι.

Κόντ.— Κάνουν ν' ἀνθίσουν τὰ κλαδιά καὶ ὁ πάγος δὲν τὰ φίνει,
κάνω καὶ ἐγὼ νὰ σ' ἀρνηθῶ παντοτεινά, πιπίνι,
ἀλλὰ μοῦ λέν οἱ φίλοι μου, ποῦχουν πολὺ σε κλέτι:
ἔλα καὶ πάλι στὴν Ἀρχή, στὸ δύστυχο Ντοβλέτι.

Ἀρχοντοπούλ' ἀγάπησα, μὴ ζηλεμένη κόρη,
μὰ τὴν ἀγάπησα πολὺ,
καὶ ἤμου γλυκόλαλο πουλί,
καὶ ἄψογος μετὰ καστόρι.

Μιὰ μέρα, ποῦ πηγαίναμε καὶ οἱ δρό μας χέρι χέρι,
Γεωργάκη, μούπε, νὰ σοῦ πῶ,
Κόντε μου, πιά δὲν σ' ἀγαπῶ,
θὰ πάρω τὸν Λευτέρη.

Τὴν ἀρπαξά, τῆς ἔδωσα σκαστὸ φιλὶ στὸ στόμα,
μ' ἀφίνει μόνο καὶ ὄρφανό,
ἐγ' ὅμως δὲν τὰ λησμονῶ
τὰ κάλλη της ἀκούμα.

Κ3' ἄλλα τραγούδια τοῦ καιροῦ γιὰ τοὺς λεβένταις τοῦ χοροῦ.

Ὁ γέρο Δῆμος πέθανε τῆς λεβεντιάς τῆς πρώτης...
τὸν ἔφαγ' ἕνας ἄγριος καὶ ποῦρος Κρασιδιώτης.
Ὁ γέρο Δῆμος πέθανε, ποῦ χάλασε Ντοβλέτι,
καὶ ἔτρωγε καὶ ἔπινε καλὰ στὰ πέντε Βιλαέτια.

Ὁ Ρέπουλης τὸν ἔστειλε στὸ διάλο πεσκέσι
καὶ ὅσοι τὸν Δῆμο γινώριζαν τοῦ λένε: Θεὸς σχωρέσει.
Κι' ἐφώνασαν βλαχοκαλτσαις: στὸν Κρασιδιώτη φόλα...
ὁ γέρο Δῆμος ψόφησε καὶ ἐτίναξε τὰ κῶλα.

Ὁ γέρο Δῆμος πέθανε μετὰ στῆς Διπλῆς τὸ βῆμα,
καὶ ἂν ξεφουτρώση πλάτανος στὸ μαῦρο του τὸ μνημα,
νᾶρχονται Βλαχοδήμαρχοι, ποῦ θὰ κακοπερνᾶνε,
νὰ κάθονται στὴ ρίζα του, τὸν Δῆμο νὰ σχωρᾶνε,
καὶ τὸνα στ' ἄλλο χέρι του καθέννας νὰ κτυπάη...
ὁ γέρο Δῆμος πέθανε, ὁ γέρο Δῆμος πάει.

Πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι
τῆς Διπλῆς οἱ καλογέροι
μετὸν Κρητικὸ Λευτέρη.

Μιὰ τὸ τρίβουν μετὰ τὴ μύτη,
ὁρὲ γειά σου, Κυβερνήτη.
Μιὰ τὸ τρίβουν μετὰ τὸ χέρι,
ὁρὲ γειά σου, κύρ Λευτέρη,
μετὰ τὸ πόδι, μετὰ τὴ ράχη,
γειά σας τῆς Διπλῆς πυγμαχοί.

Τούμπα τούμπα τὸ λεγέμι,
τὴν Ἀνόρθωσις θὰ γένη,
καὶ ὅλοι σκουζούν: χὰι χὰι,
δῶστε τοῦ χοροῦ καὶ ἄς πάη.

Ἐκαὶ καμπόσαις πουλίσαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίσαις.

Τοῦ Λουμπῆ καὶ Ἀθραμοπούλου ἔσκουσιμένα παγωτά,
ποῦ πολὺ σπαγίως δρίσκεις στὴν Ἀθήνα σὰν καὶ αὐτά.
Τὴν δροσιά των καὶ τὴν γλύκα πάλι σὰς τὴν διαλαδῶ...
μοῦστεῖλαν καὶ στὴ γιορτή μου γιὰ τὸν χρόνον τὸν καλὸ.

Τῶν ἀδελφῶν τῶν Μενδοῦνου ῥαφτοὶ ἐν τοῖς πρώτοις,
καὶ ἂν εἴσαι τῆς καμφοῦρας ἀλ' ἡμεῖς θιασώτης,
σὲ τοῦτο πᾶσαν ἐποχὴν τοῖς μετεπτοῖς ἐνδύου,
εἴκοσιν αὖξων ἀριθμὸς εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Ὁ «Ρωμῆος» ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὖξων πηννηταοχτῶ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπητῆ καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.